

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315201598
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2315201598.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členiek senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a JUDr. Terézia Mecelová, v právnej veci žalobcu: K. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX, zastúpený: JUDr. Martin Kubovič, LL.M., MSc, advokát, so sídlom M. R. Štefánika 14, Sered', proti žalovanej: Y. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XX, F., zastúpený: Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Dobšinského 12, Bratislava, IČO: 47 238 232, o vrátenie daru, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 30C/86/2015-277 zo dňa 14.02.2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaná má voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie vo výroku I. zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatnosti skončenia konania vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 9T/206/2017. Vo výroku II. žalobu zamietol a vo výroku III. žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie po citácii § 628 ods. 1 a 2, § 630 Občianskeho zákonníka, vecne odôvodnil tým, že v posudzovanej veci je predmetom konania vrátenie daru, ktorého sa žalobca ako darca domáha z dôvodu, že žalovaná ako obdarovaná sa k nemu, k jeho rodinným príslušníkom a k známym správa tak, že hrubo porušuje dobré mravy. Malo sa jednať o fyzické, psychické násilie voči darcovi ako aj o poškodzovanie predmetu daru. Uvedené skutočnosti mali preukázať listinné dôkazy a svedecké výpovede. Žalovaná v priebehu konania popierala tvrdenia žalobcu, že by sa voči žalobcovi dopustila konania, ktoré by hrubo porušovalo dobré mravy a odôvodňovalo vrátenie daru. Poukázala na správanie žalobcu, jeho neveru a taktiež fyzické násilie, arogantné a pohŕdavé správanie žalobcu voči žalovanej. Súd v konaní vychádzal zo skutočnosti, že účastníci konania sú bývalými manželmi. Ich manželstvo, uzatvorené dňa 28.08.2008, bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 20.01.2015, sp. zn. 11C/217/2014-27, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.03.2015. Návrh na rozvod manželstva podala žalovaná dňa 23.07.2014. Príčinu rozvratu súd ustálil ako neschopnosť manželov spolu komunikovať a skutočnosť, že odporca nadviazal intímnu známosť s inou ženou. V zmysle Občianskeho zákonníka, darca uplatňuje právo na vrátenie daru jednostranným právnym úkonom adresovaným obdarovanému, t.j. účinky odvolania darovania nastávajú doručením prejavu vôle obdarovanému a zmluvný vzťah založený darovaním zaniká, ex nunc, t.j. doručením prejavu vôle. Odvolanie darovania nevyžaduje pre platnosť písomnú formu. Z hľadiska obsahových náležitostí však odvolanie darovania musí obsahovať okrem prejavu vôle darcu o požiadavke vrátenia daru aj určenie, čo darca považuje za hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaným. Súd je toho názoru, že absencia

uvedenia dôvodu má za následok neurčitosť uplatnenia práva, a teda jeho absolútnu neplatnosť. Uvedenie dôvodu je významné aj pre posúdenie včasnosti uplatnenia tohto práva. Na platnosť právneho úkonu darcu smerujúceho na vrátenie daru z hľadiska jeho určitosti je nevyhnutné, aby v ňom uviedol konkrétne skutočnosti, v ktorých vidí hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaným voči nemu alebo členom jeho rodiny. Len tak, pri súčasnom splnení zákonných predpokladov podľa § 630 Obč. zák., nastanú zamýšľané právne účinky jednostranného hmotnoprávneho úkonu darcu, t.j. zrušenie darovacej zmluvy a obnovenie jeho vlastníctva ex nunc, t.j. okamihom, kedy jeho prejav vôle došiel obdarovanému. Označením (identifikáciou) škodlivého správania obdarovaného voči darcovi vo výzve na vrátenie daru, prípadne v žalobe, je daný okruh sporných skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania (rozhodnutie NS ČR 33 Cdo 2661/2013). Listom zo dňa 22.10.2014 prostredníctvom splnomocnenej spoločnosti EK Royal Estate, s.r.o. žalobca prvýkrát písomne vyzval žalovanú na vrátenie daru z dôvodu, že žalovaná ako obdarovaná porušuje ustanovenia § 628 a nasl. Občianskeho zákonníka tým, že sa ku žalobcovi - darcovi správa spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy. Zároveň bola žalovaná vyzvaná, aby toto správanie ukončila a vrátila dar na základe dohody o vrátení daru. Žalobca v tejto výzve uviedol len všeobecný dôvod vrátenia daru - správanie žalovanej, ktoré hrubo porušuje dobré mravy. Neuviedol však konkrétne skutočnosti, v ktorých vidí hrubé porušenie dobrých mravov obdarovanou (žalovanou) voči darcovi (žalobcovi), resp. členom jeho rodiny, čo má za následok neurčitosť právneho úkonu a jeho neplatnosť. Teda nemohli nastať ani zamýšľané právne účinky tohto právneho úkonu. Konkrétne dôvody uviedol žalobca až v druhej výzve (zo dňa 08.01.2015), ktorú však žalovaná neprevzala, následne ich uviedol v tretej výzve (zo dňa 17.01.2015), ktorú žalobca adresoval právnemu zástupcovi žalovanej a v samotnej žalobe. V prípade splnenia zákonných predpokladov vrátenia daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka, by účinky vrátenia daru nastali dňom doručenia tretej výzvy žalovanej, resp. dňom doručenia žaloby o vrátenie daru žalovanej. Tieto účinky však podľa názoru súdu nenastali z dôvodu nepreukázania správania hrubo porušujúceho dobré mravy žalovanou ako obdarovanou voči žalobcovi ako darcovi.

3. Hoci pri odvolaní darovania významnú úlohu hrá subjektívny prvok, je nevyhnutné, aby bolo správanie obdarovaného posudzované objektívne (R 61/1997). Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že v období od augusta 2014 do januára 2015, t.j. v čase keď sa žalobca zoznámil s pani R. M. a v čase rozvodového konania, dochádzalo medzi žalobcom a žalovanou k hádkam z dôvodu žiarlivosti žalovanej a k vzájomným fyzickým útokom pri hádkach. Uvedené konanie malo za následok, že účastníci sporu na seba navzájom podávali oznámenie o priestupkoch a trestné oznámenia. Konania o priestupkoch boli prerušené alebo zastavené, nakoľko spáchanie skutku ako priestupku nebolo preukázané, rovnako aj trestné oznámenia s výnimkou trestného oznámenia žalovanej zo dňa 31.01.2015, na základe ktorého bola vznesená obžaloba proti žalobcovi pre nebezpečné vyhrážanie, o ktorej nebolo doposiaľ rozhodnuté (konanie sa vedie na OS GA sp. zn. 9T/206/2017). Úvaha, či správanie obdarovaného možno kvalifikovať ako správanie hrubo porušujúce dobré mravy, závisí vždy od posúdenia všetkých okolností každého prípade individuálne a má význam práve a len pre túto vec. Súd preto jednotlivé dôvody vedúce žalobcu k uplatneniu práva na vrátenie daru, hodnotil vo vzájomnej súvislosti a v kontexte vzniknutej situácie. Aj keď konanie a správanie sa žalovanej (hádky, vulgárne nadávanie žalobcovi, cápanie žalobcu, poškodzovanie osobných vecí, drobné poškodenie nehnuteľnosti, oznámenia o priestupkoch a trestné oznámenia) možno nepochybné označiť za nevhodné, v rozpore s dobrými mravmi nenapĺňa skutkovú podstatu ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka. Fyzické napadnutie žalobcu, pri ktorom žalobca neutrpel zranenie, ktoré by si vyžiadalo lekárske ošetrenie (čo sám žalobca uviedol do záznamu OO PZ Šoporňa 23.10.2014) v októbri 2014, ako aj poškodzovanie osobných vecí - oblievanie ošatenia žalobcu, vyhadzovanie osobných vecí žalobcu do koša, poškodenie nehnuteľnosti - popraskané steny, vyryté srdiečko do omietky, odcudzené hygienické potreby žalobcu a jeho priateľky možno považovať za exces v správaní žalovanej. Toto konanie bolo dôsledkom citového odcudzenia účastníkov, trvajúcej manželskej krízy a žiarlivosti žalovanej vyvolanej správaním žalobcu, ktorý nadviazal mimomanželský vzťah a ktorého priateľka už v čase rozvodu bývala v ich spoločnom dome. Súd poukazuje na to že nie každé správanie, ktoré nie je v súlade so spoločensky uznávanými pravidlami slušného správania vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi, napĺňa znaky hrubého porušenia dobrých mravov podľa § 630 Občianskeho zákonníka. Znalecké dokazovanie ohľadom zdravotného stavu vykonané súkromným znaleckým posudkom, ktorý dal vypracovať žalobca síce konštatuje prítomnosť psychopatologickej symptomatiky len v súvislosti s konfliktnou situáciou s exmanželkou, avšak súd je toho názoru, že vzhľadom na to, že išlo o vzájomné konfliktné správanie sa účastníkov po tom ako medzi nimi ochladli vzťahy a došlo k rozvodu manželstva, uvedený znalecký posudok jednoznačne nemôže preukázať, že stav žalobcu bol spôsobený výlučne nevhodným správaním sa žalovanej voči žalobcovi. Vykonaným dokazovaním bolo síce preukázané nevhodné správanie obdarovanej voči darcovi, ktoré

je nepochybné v rozpore so zásadami slušného správania a teda aj dobrými mravmi ale zároveň preukázalo aj rovnako nevhodné správanie a správanie v rozpore s dobrými mravmi žalobcu voči žalovanej. Žalobcovi sa tak nepodarilo preukázať také správanie žalovanej voči žalobcovi, ktoré by hrubo porušovalo dobré mravy a zakladalo právo žalobcu na vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka, ktoré by nebolo vo vzájomnej súvislosti s nevhodným správaním sa žalobcu.

4. Posúdenie okolností vrátenia daru v konkrétnom prípade sa nemôže viazať len na hodnotenie správania obdarovanej voči darcovi, ale je potrebné zohľadniť aj nevhodné správanie darcu voči obdarovanej, ktoré je taktiež nepochybné v rozpore s dobrými mravmi. V konaní bolo preukázané, že aj žalobca ako darca sa voči žalovanej ako obdarovanej správal nepochybné v rozpore s dobrými mravmi (počas rozvodového konania, v čase manželskej krízy, nadviazal žalobca známosť s inou ženou, preukázané fyzické napadnutie dňa 31.01.2015 s dobou PN 25 dní, slovné napádanie - vulgárne nadávky, oznámenia o priestupkoch, trestné oznámenie). V situácii, kedy žalobca v konaní nepreukázal, že by ho žalovaná opakovane hrubo verbálne a fyzicky napádala bez toho, aby sa nejednalo o vzájomné správanie sa, teda bez toho, že by sa žalobca obdobného správania voči žalovanej nedopustil a jednalo by sa výlučne o nevhodné, spoločensky neprípustné správanie zo strany žalovanej, súd vyhodnotil konanie žalovanej ako neprimeranú reakciu na nevhodné a nemorálne správanie žalobcu. V rozvodovom rozsudku sa ako príčina rozvratu manželstva uvádza neschopnosť manželov komunikovať a skutočnosť, že žalobca nadviazal intímnu známosť. Súd správanie žalovanej vyhodnotil ako správanie typické pre rozvádžajúcich sa manželov (zánik spoločnej domácnosti v júni 2014, nezáujem o spolužitie, strata citových väzieb, nevera) a neschopnosť komunikovať. Nie je možné preto s prihliadnutím na všetky zistené okolnosti daného prípadu, uvedené vyššie, kvalifikovať správanie žalovanej ako správanie hrubo porušujúce dobré mravy. Z hľadiska rozsahu a intenzity a pri zohľadnení vzájomného, spoločensky nevhodného správania sa účastníkov sporu, ktoré bolo následkom ochladnutia vzťahov medzi účastníkmi ako manželmi, neschopnosti komunikovať a nadviazanie mimomanželského vzťahu žalobcu, súd nemal preukázané správanie žalovanej ako obdarovanej, ktoré by hrubo porušovalo dobré mravy a bolo by dôvodom na vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka, preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Žalobca návrhmi doručenými súdu dňa 28.02.2018, 15.05.2018, 07.08.2018, 06.11.2018, 14.02.2019 žiadal, aby súd predmetné konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 9T/206/2017 z dôvodu, že v trestnom konaní sa rieši významná otázka aj pre konanie o vrátenie daru a súd nie je oprávnený riešiť túto otázku v predmetom konaní. Právny zástupca žalovanej s návrhmi žalobcu na prerušenie konania nesúhlasil, trval na tom, aby súd v predmetnej veci konal. Otázku, ktorá sa rieši v konaní vedenom na OS Galanta, č.k. 9T/206/2017, a to správanie sa žalobcu, ktorý je obžalovaný za prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) TZ, ktorého sa mal dopustiť voči žalovanej nepovažoval za významnú pre predmetné konanie, v ktorom sa žalobca domáha vrátenia daru od žalovanej z dôvodu, že sa žalovaná mala správať k žalobcovi tak, že tým hrubo porušila dobré mravy. Súd návrhy žalobcu na prerušenie konania zamietol, z dôvodu neexistencie dôvodu na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 CSP. Súd je toho názoru, že rozhodnutie v predmetnej veci nezávisí od rozhodnutia o otázke nevinoty alebo viny žalobcu. V predmetom konaní bolo preukázané vzájomné nevhodné správanie sa oboch účastníkov konania, ktorí sa navzájom k sebe správali spôsobom, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a princípmi slušného správania, následkom čoho podávali na seba navzájom oznámenia na políciu. Preukázané vzájomné, nevhodné správanie sa oboch účastníkov je typické pre rozvádžajúcich sa manželov a začalo sa od ochladnutia vzťahov medzi účastníkmi konania ako manželmi, čo uviedol aj samotný žalobca v žalobe. Z uvedeného dôvodu je pre súd preto irelevantné, či žalobca bude uznaný nevinný alebo vinný v trestnom konaní, pretože podanie trestného oznámenia zo strany žalovanej nepovažuje za hrubé porušenie dobrých mravov, nakoľko ako už je vyššie uvedené jedná sa o vzájomné nevhodné správanie účastníkov konania, ktoré vyvrcholilo podávaním vzájomných trestných oznámení. Navyše prerušenie konania by malo za následok neúmerne predlžovanie konania, ktoré sa vedie už od roku 2015. Žalovanej ako strane, ktorá mala v konaní plný úspech, súd v zmysle § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 CSP priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

6. Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom advokáta odvolanie žalobca, ktorým navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, uplatniac odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) C.s.p. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje odvolateľ za

vecne a právne nesprávny. Súd prvej inštancie nesprávne vecne a právne posúdil veľmi intenzívne žiarlivostné scény žalovanej, ktoré boli psychickými útokmi. Je pravdou, že žalovaná bola manželka žalobcu, avšak z jej správania vyplýva (žiarlivostné scény), že si myslela, že jej patrí. V jeho prípade sa nejedná o klasickú neveru (s pani M.), žalobca nechcel žiť so žalovanou, čo vyústilo do vzťahu s pani M., s ktorou v súčasnosti žije. Teda žalovaná nerešpektovala jeho slobodné rozhodnutie žiť s niekým iným ako je ona. Žalobca navrhol ako dôkaz výsluch pani M., súd prvej inštancie tento návrh dôkazu zamietol. Žalovaná zasiahla do osobnej slobody žalobcu (on žalovanej nepatrím, ona ho nevlastní) svojimi veľmi intenzívnymi žiarlivostnými scénami, ktoré boli psychickými útokmi, nerešpektujúc jeho osobnú slobodu, slobodné rozhodnutie žiť s inou osobou ako je ona a teda zasiahla do žalobcovej slobody tak intenzívne, že takéto konanie je neprípustné a teda tým hrubo porušila dobré mravy. Nevera nie je hrubé porušenie dobrých mravov, takže o nejakej údajnej vzájomnosti nemôže byť ani len úvaha. Súd prvej inštancie považuje túto skutočnosť (vykonštruované trestné oznámenie) za právne irelevantnú z dôvodu údajnej vzájomnosti, s čím žalobca nemôže súhlasiť. Žalovaná nikdy netvrdila, že by boli trestné oznámenia žalobcu vykonštruované. Nemôže sa jednať o údajné vzájomné konanie, nakoľko je rozdiel tvrdiť, že trestné oznámenie je vykonštruované a netvrdiť, že by išlo o vykonštruované trestné oznámenie. Súd, aby komplexne posúdil hrubé porušenie dobrých mravov, mal prerušiť toto konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Galanta, sp. zn. 9T/26/2017, nakoľko rozhodnutie v tejto veci je právne relevantné. Podľa žalobcu ide o vykonštruované trestné oznámenie a v trestnom konaní preukáže svoju nevinu. Vykonštruovaným trestným oznámením ide o konanie žalovanej takej intenzity, že tým žalovaná hrubo porušila dobré mravy. Neprerúšením konania a zamietnutím návrhov žalobcu na výsluch svedkov súd prvej inštancie postupoval vecne a právne nesprávne a porušil jeho práva. Ďalej poukazuje na ním predložený súkromný znalecký posudok z odboru psychiatria, z ktorého vyplýva, že ochorenie žalobcu spôsobila žalovaná. Spôsobenie psychického ochorenia konaním žalovanej je takej intenzity, že sa jedná o hrubé porušenie dobrých mravov. Ani v tomto prípade sa nejedná o údajnú vzájomnosť, nakoľko žalobca žalovanej nespôsobil žiadne telesné ani psychické postihnutie.

7. Ďalšie dôvody na vrátenie daru môžu byť uvedené aj v priebehu konania, nakoľko rozhodujúci je stav v čase vyhlásenia rozsudku. Výzva so žiarlivostnými scénami žalovanej bola doručená priamo na pojednávaní, k preukázaným žiarlivostným scénam sa žalovaná nevyjadruje. Vo všeobecnosti skutočnosť, že niekto podá návrh na rozvod neodôvodňuje záver, že s ním predsa nechce žiť. Je bežné, že môže ísť o pokus obnoviť vzťah, môže to byť z trucu, takýto argument nevyplýva z reálneho života, taktiež vo všeobecnosti, že niekto pozve niekoho na výlet motorkami, na večeru, na dovolenku neodôvodňuje záver, že s ním niekto chce žiť, reálny život je iný. Žalovaná poukazuje na nepodstatné veci, podstatné sú jej žiarlivostné scény, psychické útoky, vykonštruované trestné oznámenie a psychické ochorenie žalobcu. Žalobca žalovanú fyzicky ani psychicky nenapadol a takéto konanie vôbec nebolo preukázané, nakoľko k nemu nedošlo. Žalobca sa voči žalovanej nesprával spôsobom, že by voči žalovanej porušil dobré mravy. Súd prvej inštancie nesprávne interpretoval odôvodnenie rozsudku o rozvode manželstva. Psychické útoky zo strany žalovanej voči jeho osobe boli preukázané svedkyňou V., neprimerané žiarlivostné scény. Žalovaná až teraz tvrdí, že jeho trestné oznámenie bolo údajne vykonštruované, pričom doteraz to vôbec netvrdila a dokazovanie je ukončené. Žalobcove dávne psychické ochorenie bolo veľmi dávno a je celkom jednoznačné, že nie je v príčinnej súvislosti s jeho súčasným psychickým ochorením. Zo znaleckého posudku vyplýva, že sa jedná o nové ochorenie, ktoré je v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej. Žalovaná sa totiž do dnešného dňa nevyrovnala s ich rozchodom, čoho dôkazom je skutočnosť, že v súčasnosti z jedného ukončeného vzťahu prebieha päť konaní a to, 1. o vrátenie daru, 2. vyporiadanie BSM vedené na OS Bratislava III. č.k. 21C 426/2015, kde žalovaná vystupuje v procesnom postavení navrhovateľa 3. konanie vedené na OS Galanta, č.k. 8C/329/2016, kde žalovaná vystupuje v procesnom postavení navrhovateľa 4. konanie vedené na OS Galanta, č.k. 17C 47/2018, kde žalovaná vystupuje v procesnom postavení navrhovateľa a 5. v spise uvedené trestné konanie, kde žalovaná vystupuje v procesnom postavení údajne poškodená. Toto správanie žalovanej plne korešponduje s jej tvrdením, že žalobcu zničí, čoho dôkazom sú preukázané psychické útoky v podobe žiarlivostných scén, vykonštruované trestné oznámenie a spôsobenie psychického ochorenia. Žalobca si v pokoji žije s pani M. a toto žalovaná nemôže zničiť. Žalovaná žiadnym právne relevantným spôsobom nespochybnila žalobcove skutkové a právne argumenty, ktoré uviedol vo svojom odvolaní.

8. Žalovaná odvolanie nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa vyjadrila prostredníctvom právneho zástupcu, navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. S odôvodnením odvolania

žalobcu nie je možné súhlasiť, nakoľko žalobcom uvádzané odvolacie dôvody neexistujú. Žalobca v odvolaní uvádza, že súd prvej inštancie nesprávne vecne a právne posúdil veľmi intenzívne žiarlivostné scény žalovanej, ktoré podľa žalobcu boli psychickými útokmi. Súd prvej inštancie nemohol nesprávne posúdiť „veľmi intenzívne žiarlivostné scény žalovanej“, nakoľko tieto neboli dôvodom, pre ktorý sa žalobca domáhal voči žalovanej vrátenia daru a v konaní ani nemohli byť preukázané, keďže sa ich žalovaná nikdy nedopustila. Zo strany žalobcu ide o nepravdivé tvrdenie. Nepravdivé je tvrdenie žalobcu, že on nechcel žiť so žalovanou. Práve naopak, žalovaná nechcela žiť so žalobcom, a preto v júli 2014 podala návrh na rozvod manželstva. Keby žalobca skutočne nechcel žiť so žalovanou, ako to uvádza, návrh na rozvod ich manželstva by podal on. Skutočnosť, že žalobca chcel so žalovanou ďalej spolu žiť potvrdzuje aj skutočnosť, že už v čase podaného návrhu na rozvod zaplatil žalobca žalovanej spoločnú dovolenku do Čiech na motorkách, kam žalovaná so žalobcom už pochopiteľne nešla. (viď str. 6 znaleckého posudku č. 07/2018 zo dňa 26.03.2018 vypracovaného znalkyňou MUDr. Janou Feldmarovou). Žalobca sa začal domáhať od žalovanej vrátenia daru (výzvou na vrátenie daru zo dňa 22.10.2014) až po tom, ako sa v predmetnom rodinnom dome v U. začala zdržiavať jeho nová priateľka R. M. a prebiehalo rozvodové konanie na návrh žalovanej. Žalobca až po tom, ako žalovaná podala návrh na rozvod manželstva, začal hľadať spôsob ako získať dar späť, aby mohol predmetný rodinný dom nerušene užívať spolu so svojou novou priateľkou R. M., ktorá sa v rodinnom dome v U. zdržiava od septembra 2014. Žalovaná sa voči žalobcovi nedopustila žiadnych psychických útokov, ani iného konania, ktorým by hrubo porušila dobré mravy. Správanie žalovanej, z dôvodu ktorého sa žalobca domáha od žalovanej vrátenia daru, sa nikdy objektívne neprejavilo, a ani sa prejaviť nemohlo, nakoľko sa nikdy nestalo. Hrubé chovanie žalovanej (obdarovanej) ostalo len v rovine tvrdenia žalobcu a jeho subjektívneho pocitu, a správanie hrubo porušujúce dobré mravy žalovanou ako obdarovanou voči žalobcovi ako darcovi nebolo v konaní preukázané, čo konštatoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia aj súd prvej inštancie. Práve naopak, súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že v konaní bolo preukázané, že žalobca ako darca sa voči žalovanej správal nepochybne v rozpore s dobrými mravmi (počas rozvodového konania, v čase manželskej krízy, nadviazal žalobca známosť s inou ženou, preukázané fyzické napadnutie dňa 31.01.2015 s dobou PN 25 dní, slovné napádanie - vulgárne nadávky, oznámenia o priestupkoch, trestné oznámenie). Žalobca v podanom odvolaní tvrdí, že zo strany žalovanej ide o vykonštruované trestné oznámenie na rozdiel od jeho oznámení, o ktorých sa podľa žalobcu žalovaná nikdy nevyjadrila ako o vykonštruovaných. Zo strany žalobcu sa jedná o absurdné tvrdenie. Všetky oznámenia, ktoré na žalovanú podal žalobca boli vykonštruované. Všetky boli buď právoplatne zastavené z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo žalovanej ako obvinenej z priestupku preukázané, alebo boli prerušené, lebo sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Oznámenie žalovanej o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že došlo k spáchaniu trestného činu, rozhodne nie je možné považovať za vykonštruované, keďže na jeho základe bol žalobca obžalovaný za prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) TZ (konanie vedené na OS Galanta, č.k. 9T/26/2017).

9. Pokiaľ ide o žalobcom predložený znalecký posudok, z ktorého podľa žalobcu vyplýva, že psychické ochorenie žalobcu spôsobila žalovaná, ide o nepravdivé, účelové a zavádzajúce tvrdenie žalobcu. Zo znaleckého posudku vyplýva, že žalobca mal psychické problémy už dávno pred tým ako sa spoznal so žalovanou. Bolo to už počas rozvodu prvého manželstva v roku 1998, kedy sa žalobca liečil na psychiatrii, nakoľko mal pokus o sebevraždu obesením, keďže to celé veľmi ťažko znášal. Žalobca bol prepustený do ambulantnej starostlivosti s diagnózou: emočne nestabilná porucha osobnosti-dekompenzovaná, stav po sebapoškodení stranguláciou, hepatopatia vs ethyl genézy. Žalobca bol opätovne hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení NsP Petržalka v Bratislave aj vo februári a marci 1999. Prepustený bol do ambulantnej starostlivosti s dg: Bludová (paranoidná) porucha. Vzhľadom na vyššie uvedené je príčinná súvislosť medzi psychickými ťažkosťami žalobcu a konaním žalovanej vylúčená. Súd prvej inštancie neprerušením konania a zamietnutím návrhu žalobcu na výsluch svedkyne M. postupoval správne a rozhodne to nepredstavuje vadu konania. Výsluch svedkyne M. by neprispel k objasneniu rozhodujúcich skutočností, bol by zbytočný a nehospodárny, keďže táto žalobcom navrhnutá svedkyňa (jeho súčasná priateľka) sa v rozhodnom období so žalovanou osobne nestretla, a preto nemohla mať vlastné poznatky o správaní sa žalovanej. Súd prvej inštancie vykonal všetky navrhnuté dôkazy, ktoré boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam, ktoré aj správne právne posúdil. Rozsudok Okresného súdu Galanta č.k. 30C/86/2015-277 zo dňa 14.02.2019, ktorým súd žalobu zamietol a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, vychádza zo správnych skutkových zistení, je riadne, podrobne a presvedčivo odôvodnený a vydaný plne v súlade s právom na spravodlivý súdny proces.

10. V písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu žalovaná poukázala na to, že nie je pravda, že sa k žalobcom spomenutým žiarlivostným scénam žalovaná nevyjadрила. Aj vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že žalovaná sa „veľmi intenzívnych žiarlivostných scén“ ako ich opisuje žalobca nedopustila a v konaní neboli vierohodne preukázané. Žalobca sa nedomáhal voči žalovanej vrátenia daru z dôvodu žiarlivostných scén, hoci tie podľa žalobcu mali existovať už v čase, keď sa domáhal vrátenia daru. Žiarlivostné scény, ako dôvod vrátenia daru, účelovo uviedol žalobca až vo svojom záverečnom vyjadrení. Žalovaná popiera, že by dochádzalo z jej strany k „veľmi intenzívnym žiarlivostným scénam“ ako to popisuje žalobca. Žalobca vo svojom vyjadrení zavádzajúco prekrúca skutočnosť, keď sa snaží naznačiť, že hoci žalovaná podala návrh na rozvod, ona sa rozvieť vlastne ani nechcela a chcela naďalej žiť so žalobcom a zase opačne, že žalobca skutočne nemal záujem so žalovanou ďalej spolu žiť, hoci zaplatil žalovanej spoločnú dovolenku na motorkách do Čiech, čo bolo v čase, keď už žalovaná podala návrh na rozvod manželstva so žalobcom. Keďže žalovaná svoj úmysel rozvieť sa myslela vážne, na žalobcom zaplatenú dovolenku už spolu so žalobcom samozrejme nešla. Na rozdiel od trestného oznámenia žalovanej, na základe ktorého bol žalobca obžalovaný a postavený pred súd, všetky oznámenia žalobcu, ktoré podal na žalovanú, boli buď právoplatne zastavené z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa konalo, nebolo žalovanej ako obvinenej z priestupku preukázané, alebo boli prerušené, lebo sa nepodarilo zistiť skutočnosť oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Poukazujúc tiež na to, že všetky oznámenia, ktoré podal žalobca na žalovanú časovo predchádzali podaniu oznámenia žalovanej na žalobcu. Nakoľko vykonštruované oznámenia žalobcu žalovanú nezastrašili, útoky zo strany žalobcu sa zintenzívňovali. Po nebezpečnom vyhrážaní a fyzickom napadnutí zo strany žalobcu sa žalovaná obávala o svoj život a zdravie, a preto sa rozhodla podať trestné oznámenie. Žalovaná sa voči žalobcovi nedopustila ani psychických útokov, a ani iného konania, ktorým by hrubo porušila dobré mravy. Hrubé chovanie žalovanej (obdarovanej) ostalo len v rovine tvrdenia žalobcu a jeho subjektívneho pocitu, a správanie hrubo porušujúce dobré mravy žalovanou ako obdarovanou voči žalobcovi ako darcovi nebolo v konaní preukázané. Správanie žalovanej, z dôvodu ktorého sa žalobca domáha od žalovanej vrátenia daru, sa nikdy nestalo. Práve naopak, žalobca ako darca sa voči žalovanej správal v rozpore s dobrými mravmi (počas manželstva, v čase manželskej krízy, nadviazal žalobca známosť s inou ženou, preukázané fyzické napadnutie dňa 31.01.2015 s dobou PN 25 dní, slovné napádanie - vulgárne nadávky, oznámenia o priestupkoch, trestné oznámenie). V konaniach, ktoré sú vedené medzi žalovanou a žalobcom, sa žalovaná len domáha ochrany svojich práv (vyporiadania BSM, vydania bezdôvodného obohatenia za bránenie v užívaní nehnuteľnosti), nakoľko akékoľvek mimosúdne vyriešenie predmetných sporov bolo so žalobcom nemožné. Zo strany žalovanej sa nejedná o žiadnu pomstu voči žalobcovi, ako sa to nepravdivo a účelovo snaží prezentovať žalobca, s cieľom očierniť žalovanú pred súdom.

11. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), účinného od 01.07.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť.

13. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

14. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi, ktorý vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové podstatné skutkové či právne argumenty než tie, ktoré uviedol už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal.

15. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd s týmto odôvodnením súd v plnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

16. Odvolací súd v zmysle § 385 ods. 1 CSP nepovažoval za potrebné a účelné nariadiť vo veci pojednávanie, nakoľko vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovať či doplniť dokazovanie, pričom predmetom odvolacieho prieskumu bolo právne posúdenie otázok, ku ktorým sa všetky sporové strany už vyčerpávajúco a dostatočne vyjadrili. Nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem.

17. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia s poukazom na odvolacie dôvody sa žiada dodať iba nasledovné:

18. Z obsahu spisu a z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 13.10.2008 došlo k platnému uzatvoreniu darovacej zmluvy, predmetom ktorej je ideálny spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1 na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. U., na základe ktorej sa účastníci sporu stali podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností, každý v spoluvlastníckom podiele 1. V posudzovanej veci je predmetom konania vrátenie daru, ktorého sa žalobca ako darca domáha z dôvodu, že žalovaná ako obdarovaná sa k nemu, k jeho rodinným príslušníkom a k známym správa tak, že hrubo porušuje dobré mravy. Malo sa jednať o fyzické, psychické násilie voči darcovi ako aj o poškodzovanie predmetu daru.

19. Ako to vyplýva z konštantnej judikatúry, ktorú zohľadnil aj súd prvej inštancie, predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru v zmysle súdom prvej inštancie správne aplikovaného § 630 Občianskeho zákonníka, je také správanie sa obdarovaného k darcovi alebo členom jeho rodiny, ktoré hrubo porušuje dobré mravy. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu teda nie je akékoľvek správanie sa obdarovaného alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie značnej intenzity, alebo o porušovanie sústavné, alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktoré patria k členom rodiny darcu, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem, alebo zo zmluvného vzťahu. Pri posudzovaní, či určité konkrétne správanie sa obdarovaného možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, pritom treba vychádzať z princípu vzájomnosti, t.j. treba brať do úvahy a hodnotiť aj správanie sa darcu, zistiť, či tento sám sa nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie sa nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. Ťažko totiž považovať správanie sa jedného účastníka zmluvného vzťahu k druhému za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď tento druhý účastník svojím konaním takéto správanie sám vyvoláva a vyprovokúva. V takom prípade možno len všeobecne konštatovať, že ide o spôsob spoločensky nežiaducej vzájomnej komunikácie. Výnimkou by pritom bolo iba také správanie sa obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného darcu.

20. Podľa odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. augusta 1997, sp. zn. 3 Cdo 191/1996 z ustanovenia § 630 Obč. zákonníka vyplýva, že k zániku darovacieho vzťahu podľa cit. ustanovenia dochádza na základe dvoch po sebe nasledujúcich právnych skutočnostiach: a) hrubého porušenia dobrých mravov správaním sa obdarovaného voči darcovi alebo členom jeho rodiny a b) jednostranného právneho úkonu darcu adresovaného obdarovanému. Dobré mravy (boni mores) patria k zásadám súkromného práva, bývajú užívané ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich

obsahu alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Dobré mravy hoci sú zákonným pojmom, a teda majú funkciu normotvornú, nie sú zákonom definované. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu dobré mravy patrí vždy od prípadu k prípadu sudcovi.

Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu nie je akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie značnej intenzity alebo porušovanie sústavné, alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem (napr. § 18 a nasl., § 30 a nasl. Zákona o rodine) alebo zo zmluvného vzťahu (lex contractus), pričom tieto osoby patria k členom rodiny darcu.

21. Podľa odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR z 24.11.1994, sp. zn. 3 Cdo 130/1994 negatívne správanie sa obdarovaného k darcovi, alebo jeho rodine, ktoré treba posudzovať ako správanie sa v rozpore s dobrými mravmi sa musí prejavovať objektívne. Právne vzťahy založené prevodom vlastníctva darovacou zmluvou zakladajú právny stav, ktorý má právnu istotu, požíva právnu ochranu s tým, že záväznosť z toho vyplývajúcu zmluvné strany na seba zobrali samy a dobrovoľne. K narušeniu tohto stavu už nemôže dôjsť zo svojvôle darcu. Zachovanie dobrých vzťahov je vecou vzájomnej tolerancie účastníkov. Ťažko považovať správanie sa jedného účastníka k druhému za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď tento druhý účastník svojím konaním priam provokuje. V takom prípade len všeobecne možno konštatovať, že ide o ich spôsob komunikácie.

22. Podľa odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997, sp. zn. 2 Cdo 5/1997 z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru nie je akékoľvek nevhodné správanie sa obdarovaného alebo len samotná jeho nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Pri posudzovaní, či určité konkrétne správanie sa obdarovaného možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, treba pritom vychádzať z princípu vzájomnosti. To znamená, že treba brať do úvahy a hodnotiť aj správanie sa darcu, zistiť, či tento sám sa nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie sa nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. V kladnom prípade by sa totiž nemohol darca úspešne domáhať vrátenia daru, lebo reakciu obdarovaného i keby bola taktiež nevhodná, nebolo by možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Išlo by v takom prípade o spoločensky nežiadúcu vzájomnú komunikáciu medzi darcom a obdarovaným, ktorú by sotva bolo možné charakterizovať ako hrubé porušenie dobrých mravov zo strany obdarovaného. Výnimkou by bolo iba také správanie sa obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného darcu.

23. S poukazom na vyššie uvedené i odvolací súd zhodne s prvoinštančným súdom dospel k záveru, že v danej veci nebolo preukázané naplnenie základnej zákonnej podmienky umožňujúcej darcovi domáhať sa vrátenia daru od obdarovaného podľa hypotézy § 630 Občianskeho zákonníka, a to také správanie sa obdarovanej - žalovanej voči žalobcovi - darcovi, ktorým by došlo k hrubému porušeniu dobrých mravov. V tomto smere zaťažovalo žalobcu bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno na preukázanie takých rozhodujúcich skutočností, ktoré by umožňovali prijať záver o správaní sa obdarovanej v hrubom rozpore s dobrými mravmi.

24. Ustanovenie § 132 ods. 1 CSP zakotvuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na sporových stranách. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť sporovej strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

25. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 C.s.p. je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

26. Súd prvej inštancie túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie.

27. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých sa súd zaoberal dôkaznou povinnosťou ešte za účinnosti OSP, keď skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok ukladal účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykoná (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

28. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

29. Súd prvej inštancie v prejednávanom spore správne vychádzal zo skutočnosti, že účastníci konania sú bývalými manželmi. Ich manželstvo, uzatvorené dňa 28.08.2008, bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 20.01.2015, č.k. 11C/217/2014-27, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.03.2015. Návrh na rozvod manželstva podala žalovaná dňa 23.07.2014. Príčinu rozvratu súd ustálil ako neschopnosť manželov spolu komunikovať a skutočnosť, že odporca nadviazal intímnu známosť s inou ženou. V rozvodovom konaní teda bolo preukázané, že jednou z príčin rozvratu manželstva bola aj tá skutočnosť, že žalobca nadviazal intímnu známosť s inou ženou. Na druhej

strane v rozvodovom konaní nebolo preukázané žiadne také konkrétne konanie žalovanej, ktoré by viedlo k rozvratu manželstva (napr. chorobná žiarlivosť, prenasledovanie manžela, snaha ho vlastniť a obmedzovať jeho slobodu).

30. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie dostatočne preukázané, že v období od augusta 2014 do januára 2015, t.j. v čase keď sa žalobca zoznámil s pani R. M. a v čase rozvodového konania, dochádzalo medzi žalobcom a žalovanou k hádkam z dôvodu žiarlivosti žalovanej a k vzájomným fyzickým útokom pri hádkach. Uvedené konanie malo za následok, že účastníci sporu na seba navzájom podávali oznámenie o priestupkoch a trestné oznámenia. Konania o priestupkoch boli prerušené alebo zastavené, nakoľko spáchanie skutku ako priestupku nebolo preukázané, rovnako aj trestné oznámenia s výnimkou trestného oznámenia žalovanej zo dňa 31.01.2015, na základe ktorého bola vznesená obžaloba proti žalobcovi pre nebezpečné vyhrážanie (konanie sa vedie na Okresnom súde Galanta sp. zn. 9T/206/2017).

31. Aplikujúc už vyššie uvedené východiská rozhodovacej praxe na prejednávajúcu vec, úvaha, či správanie obdarovaného možno kvalifikovať ako správanie hrubo porušujúce dobré mravy, závisí vždy od posúdenia všetkých okolností každého prípadu individuálne, súd je preto povinný jednotlivé dôvody vedúce žalobcu k uplatneniu práva na vrátenie daru, hodnotiť vo vzájomnej súvislosti a v kontexte vzniknutej situácie. Súd prvej inštancie takto postupoval a správne skonštatoval, že aj keď konanie a správanie sa žalovanej (hádky, vulgárne nadávanie žalobcovi, cápanie žalobcu, poškodzovanie osobných vecí, drobné poškodenie nehnuteľnosti) možno nepochybne označiť za nevhodné, v rozpore s dobrými mravmi, nenapĺňa však skutkovú podstatu ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že fyzické napadnutie žalobcu, pri ktorom žalobca neutrpel zranenie, ktoré by si vyžiadalo lekárske ošetrenie (čo sám žalobca uviedol do záznamu OO PZ Šoporňa 23.10.2014) v októbri 2014, ako aj poškodzovanie jeho osobných vecí - oblievanie ošatenia žalobcu, vyhadzovanie osobných vecí žalobcu do koša, poškodenie nehnuteľnosti - popraskané steny, vyryté srdiečko do omietky, odcudzené hygienické potreby žalobcu a jeho priateľky, možno považovať za excés v správaní žalovanej, keď toto konanie bolo dôsledkom citového odcudzenia účastníkov, trvajúcej manželskej krízy a žiarlivosti žalovanej vyvolanej správaním žalobcu, ktorý nadviazal mimomanželský vzťah a ktorého priateľka už v čase rozvodu bývala v ich spoločnom dome.

32. Je však potrebné zdôrazniť, že nie každé správanie, ktoré nie je v súlade so spoločensky uznávanými pravidlami slušného správania vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi, napĺňa znaky hrubého porušenia dobrých mravov podľa § 630 Občianskeho zákonníka. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo zároveň dostatočne preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou išlo o vzájomné konfliktné správanie sa po tom, ako medzi nimi ochladli vzťahy a došlo k rozvratu manželstva. Vykonaným dokazovaním bolo síce preukázané nevhodné správanie obdarovanej voči darcovi, ktoré je nepochybne v rozpore so zásadami slušného správania a teda aj dobrými mravmi, ale zároveň preukázalo aj rovnako nevhodné správanie a správanie v rozpore s dobrými mravmi žalobcu voči žalovanej. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo nepochybne preukázané, že aj žalobca ako darca sa voči žalovanej ako obdarovanej správal v rozpore s dobrými mravmi (počas rozvodového konania, v čase manželskej krízy, nadviazal žalobca známosť s inou ženou, preukázané fyzické napadnutie dňa 31.01.2015 s dobou PN 25 dní, slovné napádanie - vulgárne nadávky). V situácii, kedy žalobca v konaní nepreukázal, že by ho žalovaná opakovane hrubo verbálne a fyzicky napádala bez toho, aby sa nejednalo o vzájomné správanie sa, teda bez toho, že by sa žalobca obdobného správania voči žalovanej nedopustil a jednalo by sa výlučne o nevhodné, spoločensky neprípustné správanie zo strany žalovanej, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie vyhodnotil konanie žalovanej síce ako neprimeranú reakciu na nevhodné a nemorálne správanie žalobcu, no správanie žalovanej je možné vyhodnotiť ako správanie typické pre rozvádajúcich sa manželov (zánik spoločnej domácnosti v júni 2014, nezáujem o spolužitie, strata citových väzieb, nevera) a neschopnosť komunikovať, ktoré nemá znaky správania sa v hrubom rozpore s dobrými mravmi.

33. Ani podľa odvolacieho súdu preto nie je možné s prihliadnutím na všetky zistené okolnosti daného prípadu, uvedené vyššie, kvalifikovať správanie žalovanej ako správanie hrubo porušujúce dobré mravy. Žalobca v konaní nepreukázal, že zo strany žalovanej išlo o jednostranné konanie v podobe intenzívnych žiarlivostných scén či psychických útokov voči nemu, ktoré by neboli spôsobené a ovplyvnené vzájomným konaním žalobcu a ktoré by tak zo strany žalovanej napĺňali intenzitu konania v hrubom rozpore s dobrými mravmi.

34. Žalobcom predložený súkromný znalecký posudok z odboru psychiatria jednoznačne nepreukazuje konanie žalovanej voči žalobcovi v hrubom rozpore s dobrými mravmi, keď je potrebné prihliadnúť aj na predchádzajúce psychiatrické problémy žalobcu. Žalovaná v tejto súvislosti dôvodne poukázala na to, že zo znaleckého posudku vyplýva, že žalobca mal psychické problémy už dávno pred tým, ako sa spoznal so žalovanou, bolo to už počas rozvodu prvého manželstva v roku 1998, kedy sa žalobca liečil na psychiatrii, nakoľko mal pokus o samovraždu obesením, keďže to celé veľmi ťažko znášal. Žalobca bol prepustený do ambulantnej starostlivosti s diagnózou emočne nestabilná porucha osobnosti-dekompenzovaná, stav po sebapoškodení stranguláciou, hepatopatia vs ethyl genézy. Žalobca bol opätovne hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení NsP Petržalka v Bratislave aj vo februári a marci 1999, prepustený bol do ambulantnej starostlivosti s dg: Bludová (paranoidná) porucha. Vzhľadom na vyššie uvedené preto nemožno považovať za jednoznačne preukázanú príčinnú súvislosť medzi psychickými ťažkosťami žalobcu a konaním žalovanej.

35. Súd prvej inštancie dospel k vecne správne záveru, že z hľadiska rozsahu a intenzity a pri zohľadnení vzájomného, spoločensky nevhodného správania sa účastníkov sporu, ktoré bolo následkom ochladnutia vzťahov medzi účastníkmi ako manželmi, neschopnosti komunikovať a nadviazanie mimomanželského vzťahu žalobcu, súd nemal preukázané správanie žalovanej ako obdarovanej, ktoré by hrubo porušovalo dobré mravy a bolo by dôvodom na vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka, preto súd prvej inštancie vecne správne žalobu ako nedôvodnú zamietol.

36. Odvolateľ nedôvodne namietal, že boli porušené jeho procesné práva, keď súd prvej inštancie zamietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne R. M. a prerušenie konania do skončenia trestného konania na základe obžaloby proti žalobcovi pre nebezpečné vyhrážanie (konanie sa vedie na Okresnom súde Galanta sp. zn. 9T/206/2017). V prvom rade je potrebné konštatovať, že súd nie je povinný vykonať všetky návrhy na doplnenie dokazovania, súd sám určuje, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie, je však povinný presvedčivo odôvodniť, prečo niektoré dôkazy nevykoná. Súd prvej inštancie túto povinnosť splnil a v bode 25. odôvodnenia rozsudku podrobne vysvetlil, prečo navrhnuté dôkazy nevykoná. Odvolateľ v odvolaní ničím konkrétnym neodôvodnil, ako by mohla práve výpoveď svedkyne R. M. zmeniť dôkaznú situáciu v prospech žalobcu, nakoľko táto svedkyňa nebola priamo prítomná pri stretnutiach žalobcu a žalovanej, o konfliktoch mohla mať vedomosť len sprostredkovane cez žalobcu, s ktorým žije.

37. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania do skončenia trestného konania na základe obžaloby proti žalobcovi pre nebezpečné vyhrážanie (konanie sa vedie na Okresnom súde Galanta sp. zn. 9T/206/2017), zohľadniac tiež kritérium hospodárnosti konania. Podstatné však je to, že výsledok trestného konania nemohol ovplyvniť výsledok tohto konania o vrátenie daru, nakoľko predmetom trestného konania je posúdenie, či správanie žalobcu ako obžalovaného naplnilo skutkovú podstatu trestného činu nebezpečného vyhrážania. Či už bude žalobca uznaný vinným alebo bude oslobodený, nijako z toho nevyplýva záver o konaní žalovanej v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Ak by aj žalobca bol oslobodený, nemožno z toho vyvodiť záver, že žalovaná podaním trestného oznámenia a iniciovaním trestného konania konala v hrubom rozpore s dobrými mravmi. O trestnom stíhaní a podaní obžaloby rozhodovali príslušné orgány činné v trestnom konaní a nie žalovaná. O konaní v rozpore s dobrými mravmi zo strany žalovanej by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by z jej strany došlo ku krivému obvineniu či krivej výpovedi, čo v tomto konaní preukázané nebolo. Podávanie trestných oznámení, priestupkových oznámení, žalôb v civilnom konaní, nemožno samé o sebe považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ale ide o legitímne uplatňovanie práv a oprávnených záujmov, s výnimkou zneužitia týchto inštitútov v prípade tzv. šikanózných návrhov, čo však v tomto konaní nebolo preukázané.

38. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na

ostatnú odvoláciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

39. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalobcu, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

40. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, vrátane vecne správneho výroku o náhrade trov konania, v súlade s ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

41. Žalovaná má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a § 396 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu neúspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali úspešnej žalovanej výnimočne náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).